

DUSTY

Nebezpečné prázdniny

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty

Nebezpečné prázdniny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 5: Nebezpečné prázdniny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DUSTY

Nebezpečné prázdniny

DUSTY

Nebezpečné prázdniny

Jan Andersen

FRAGMENT

Jan Andersen: Dusty – Gefährliche Ferien

Original title: Dusty – Gefährliche Ferien by Jan Andersen

© 2020 by cbj Verlag, a division of Penguin Random House

Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

Translation © Dana Petrigáčová, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3355-7

ISBN e-knihy 978-80-566-3384-7 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3385-4 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3386-1 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

Pre Lottu, Abby, Spota, Carlota a Akiru.

Všetko naňho pôsobilo celkom inak než to, čo dovtedy poznal. Vzduch, obloha, mraky. Vietor k nemu vial cudzie pachy, zďaleka, cez nekonečné more a vlny, ktoré sa s hrmotom lámali a obmývali mu labky.

Niekedy ho odniesli tak ďaleko, až sotva dočiahol na dno, no o chvíľu už znova stál na piesku, takom pevnom a tvrdom, že skrátka musel utekať. Len tak, pre zábavu – a aby postrašil zopár tučných čajok učupených na okraji vody a zobajúcich mušle a kraby. Keď so škrekotom vzlietli, chvíľu bežal za nimi a štekal najhlasnejšie, ako vedel. Bolo mu jasné, že ich nedobehne, a ony to tiež vedeli. No nech si nemyslia, že pláž patrí len im!

Teraz tu je totiž on. Dusty. A Paul! Robia samé zábavné veci. Paul reval do príboja, akoby chcel vlnám ukázať, že sa ich nebojí. On mu pritom pomáhal, brechal a vrčal, ceril zubiská – a vlny doňho zakaždým vrážali. Potom s Paulom počkali, kým naberú odvahu a vrátia sa, a všetko sa začalo odznova.

Niekedy mu Paul do spenenej vody hodil aj paličku. Vtedy musel rýchlo utekať a dávať pozor, aby mu ju ďalšia vlna

nestiahla so sebou, schytiť ju do zubov a priniesť Paulovi na suchý piesok.

Raz to nestihol a vlna mu raz-dva podmyla nohy a on skončil s hlavou v piesku. Akoby ho more vyplŕulo! No to sa už nestane, už vedel, v čom je trik, ktorý vlny používajú.

Najradšej mal korytá v piesku, kde bola voda omnoho teplejšia ako v príboji a v ktorých ani neboli vlny, takže sa do nich dalo skákať. S rozbehom! A keď si z kožucha vytriasol vodu, kvapky lietali na všetky strany a ligotali sa na slnku. Aj Paul už do jedného skočil. Alebo skôr spadol, lebo stál príliš blízko okraja a nedával pozor. Zrazu bum – a už ležal vo vode. Celý oblečený. No keď sa otriasol, nefŕkala z neho voda. Takže srst' je lepšia než oblečenie, to je isté.

Teraz Paul vytiahol z vlŕn chumáč morských rias. Medzi zelenohnedými stonkami čosi objavil. Fľaša!

„Aha, Dusty! Myslím, že tá fľaša je z Anglicka. Jasné, je na nej napísané niečo po anglicky. Asi ju niekto vyhodil z lode. Len škoda, že v nej nie je list. To by bolo, keby sme našli ozajstný odkaz vo fľaši! No pod', hľadaj! Nájdí nám odkaz vo fľaši! Takú fľašu, ako je táto, len s listom vo vnútri. Alebo aspoň s ceduľkou.“

Nevedel, čo presne má Paul na mysli, no bolo mu to celkom jedno. Ľudia majú niekedy čudné nápady, to už zistil. Zavrtel chvostom a oblízal fľašu, ktorú pred ním Paul držal. Potom zdvihol nohu a vycikal sa do morských rias.

„Super, dobrý psík,“ pochválil ho Paul. No jeho hlas znel, ako by nebol celkom spokojný. „Dobre,“ povedal potom, „tak si ju teda pohľadám sám. A ty zatiaľ očúraj všetko, čo ti príde pod ruku.“

Prešli niekoľko metrov a zrazu čosi zacítil. No len na okamih, lebo vietor ten pach unášal ďalej. Napriek tomu zdvihol ňufák a vetril. Pach neprichádzal od mora, ale z opačnej strany, od piesočných dún za plážou. Vzápätí uvidel aj tieň vo vysokej tráve. A hýbal sa! No nech sa snažil, ako chcel, duny boli príliš ďaleko, nevedel rozoznať, čo práve zmizlo v pieskovej zátoke.

Ešte raz sa zhlboka nadýchol a na chvíľu sa mu zazdalo, že znova zavetril ten pach. Bol nepríjemný a vôbec sa mu nepáčil. Celý čas mal pocit, že ho ktosi pozoruje...

Rozbehol sa k Paulovi a s brechotom naňho vyskočil, aby ho upozornil, že v dunách môže byť čosi nebezpečné. No Paul sa len smial a hladil ho po srsti. „Je tu super, viem! Aj ja sa teším. No hľadájme ďalej, chcem odkaz vo fľaši, dobre?“

No jasné, pomyslel si, ľudia niekedy naozaj nič nechápu! Rozhodol sa teda – pre každý prípad – zostať čo najbližšie pri Paulovi. A nespúšťal oči z dún. No nič tam už nevidel, len trávu, ktorá povievala vo vetre. A zopár čajok krúžiacich vysoko vo vzduchu, ktoré sa zrazu strmo spustili nadol, akoby chceli čosi uloviť. Vzápätí opäť vyleteli vyššie a šiekali ešte zúrivejšie než predtým. Takže sa nemýlil. Čajkám sa niečo nepáči... Alebo majú dokonca strach!

1. kapitola

Paul bol šťastný. Už takmer zabudol, že ešte pred dvoma dňami si myslel, že je všetko nafigu. Keď sa ukázalo, že mama nemôže ísť na plánovanú dovolenku. Kolega v nemocnici totiž dostal chrípku a ona ho musela zastúpiť. A keď potom aj jeho mladšia sestra povedala: „Podľa mňa to nie je také zlé. Aj tak som na ten hlúpy ostrov nechcela ísť. Radšej ostanem doma a budem sa hrať so svojou najlepšou kamarátkou.“

Lenže Paulovi sa to nepáčilo! Tešil sa na prázdniny a už si presne naplánoval, čo bude na ostrove robiť. Napríklad si chcel vziať svoj horský bicykel a vyskúšať zjazd po najvyšších dunách – najlepšie bez toho, aby spravil šípku do piesku. Alebo chodiť s Dustym skoro ráno na pláž a sledovať, či cez noc na breh nevyplavilo nejaký vrak lode, možno dokonca s pokladom, ktorý nik pred nimi neobjavil.

Jasné, vedel, že sa to asi nestane. No už len snívať o tom bolo super!

Pre každý prípad s Lukasom urobil výmenný obchod a za svoje obľúbené cédečká Toten Hosen dostal vreckový nožík, ktorý nemal iba dve čepele, ale aj píľku a skrutkovač! A tie bude isto potrebovať, keď bude vo vraku lode hľadať poklad.

Okrem toho nemal chuť ponevierať sa doma, lebo jeho kamaráti odišli na prázdniny preč. A určite zažívajú nejaké napínavé dobrodružstvá, zatiaľ čo on... vôbec nič! Nula. Niente. Nada. Čaká ho len zívajúca nuda. Keď sa s ním potom po večeri chcel otec porozprávať *medzi štyrmi očami*, Paul sa obával, že znova začne s tým, ako už konečne treba vytrhať burinu v puklinách chodníka pred domom. Alebo ešte niečo hlúpejšie! Preto spočiatku nepochopil, čo má otec na mysli, keď sa opýtal: „Čo by si povedal na to, keby sme si vyšli na týždňovú pánsku jazdu? Len ty, Dusty a ja.“

„Načo?“ nechápal Paul. „Celé je to nanič. Ja som chcel ísť na ostrov! A ak to kvôli maminej robote nejde, nemám chuť na nič iné. Je mi jedno, čo budem od samej nudy robiť, či začnem počítať muchy na stene alebo čo.“

Peter len prevrátil oči, akoby si Paul sedel na kábli. Alebo ho poriadne nepočúval.

„Tak ešte raz,“ skúsil opäť. „Poviem to celkom pomaly, dávaj pozor. Ty, Dusty a ja. Pánska jazda. Samozrejme, že na ostrove, kde inde? Ubytovanie sme už predsa objednali, môžeme tam ísť a dievčatá prídu potom za nami, hneď ako mamu uvoľnia z nemocnice.“

A presne tak aj urobili. Pobalili si veci a vyrazili. Škoda len, že otec v poslednej chvíli našiel horský bicykel, ktorý si Paul strčil úplne dozadu ich kombi. Ešte ho aj zakryl starou dekou. No oco ho aj tak zbadal a vrátil do pivnice.

„Zabudni,“ vyhlásil. „Duny tam nie sú na to, aby po nich nejaký blázon kľučkoval na horskom bicykli a vysypal sa tam. Pravdepodobne je aj tak zakázané vôbec sa na ne škriabať. A na pláži ti bicykel bude nanič, lebo sa zaboríš do piesku.“

Typický otec, pomyslel si Paul. Človek má raz nejaký nápad, ktorý je možno trochu nezvyčajný, a on sa tvári, ako keby to bol koniec sveta!

No to bol ich jediný spor. Sotva dorazili na ostrov, otcovo správanie sa zmenilo. Mal takú výbornú náladu ako už dávno nie. Ani raz nezahundral, keď chcel Paul s Dustym hneď po raňajkách vyraziť na pláž, aby preskúmali aj opačný koniec ostrova. Sami!

„Ale tam, kde na pláž nedozerajú plavčíci, do vody nepôjdeš,“ upozornil ho. „A keď budú nablízku ľudia,

Dustyho nepustíš z vôdzky. A len čo narobí svinčík, okamžite ho treba zahrabať. Čo najhlbšie!“

„Prečo by som mal Dustyho zahrabávať?“

„Ha-ha, vieš presne, čo mám na mysli. A o jednej nech si späť. Bude obed.“

„Čo budeš robiť ty tak dlho?“

„Ja si ľahnem na ležadlo, budem sa opalovať a rozmýšľať o tom, aké je príjemné aspoň raz nič nerobiť.“

„Aby si sa nepresilil,“ odvetil Paul s grimasou. Potom zapískal na Dustyho a už ich nebolo.

Keďže bol odliv, kúpať sa ešte nedalo. A čím ďalej boli od plážových ležadiel, tým menej ľudí cestou stretali. Až napokon s Dustym celkom osameli.

„No teda, Dusty,“ povedal Paul psíkovi a pritlačil si tvár do jeho mokrej srsti, „je to tu naozaj super, však? Aj ty sa tak tešíš?“

Dusty mu oblízal krk aj nos, no zakňučal pritom a nespúšťal zrak z dún.

„Čo je s tebou?“ nechápal Paul. „Veď tam nič nie je, len nejaké zúrivé čajky. Netuším, čo im je. No nám to môže

byť jedno. Poď, ide sa ďalej. Ešte aspoň k majákmu, ten si chcem určite pozrieť! Tak už poď...”

No keď sa Dusty rozbrechal a zježila sa mu sršť na šiji, Paul pred dunami uvidel čiernu machuľu.

„Máš pravdu, Dusty, čosi tam je... Žeby pes? Áno, je to pes – a smeruje rovno k nám!“ zvolal Paul vzápätí. „Božemôj, ten je ale obrovský! A za ním je ďalší! Ehm... sú tam dva psy, Dusty!“ Paul od nervozity zajachťal. „Dočerta, po majiteľovi nikde ani stopy. Sú vonku samy. A nezdá sa, že by sa chceli len hrať. No žiaden strach, som pri tebe, zvládneme to...”

V skutočnosti Paulovi bilo srdce až kdesi v krku, nemal potuchy, čo robiť. Cudzie psy sa k nim približovali tak rýchlo, až im od láb odletovali hrudy piesku. Už sa hnali okolo úzkeho koryta pred Paulom a Dustym, každú chvíľu vyskočia a...

Nie, zastali presne na okraji koryta. Nezačali ani štekať, len nepokojne pobehovali hore-dole, pričom z Paula a Dustyho nespúšťali oči.

Boli naozaj obrovské. Takú rasu ešte nevidel. Čierna farba, krátka sršť, pod ktorou sa črtali svaly. A oba mali mohutné ostnaté obojky. Zakaždým keď sa im s Paulom stretli pohľady, vycerili zubiská a chlapcovi sa zdalo, že pomedzi šum vln počuje ich vrčanie.